

Dr. Borsi (Hanyecz) Vince (Endrőd utolsó főjegyzője)

Endrődön született 1905-ben. Módos parasztszülők gyermeke volt. **Apja, Hanyecz Vince gazdálkodó, anyja, Kovács Eszter.** Szorgalmas, haladó gondolkodású emberek, akik négy gyermekük (Frigyes, Mária Magdolna, Sándor, és Vince) anyagi helyzetét, boldogulását, becsületes, szorgalmas munkával kívánták biztosítani.

Lányuk, Magdolna, kinek férje Dr. Tóth István, merész álmokat dédelgetett, az országgyűlési választáson indult. Jó nevű ügyvédként Budapesten praktizált. Jelentős szerepet játszott abban, hogy Rózsahegyi Kálmán lett a község díszpolgára 1926-ban.

Frigyes gazdálkodóként tevékenykedett, a II. Világháborúban a szolnoki híd bombázásakor lábait vesztette, hadirokkantként élte élete jelentős részét.

Sándor is gazdálkodó volt.

Vince, elemi iskoláit szülőhelyén végezte. A kiváló tanulót a nyolc osztályos Rudolf Főgimnáziumba írták Békéscsabán. A sikeres érettségi után a szegedi egyetem jogi és államtudományi karára került, melyet 1933-ban sikeresen befejezett, és doktorátusa is sikeres volt. Még ez évben Endrőd község képviselő testülete közgyűlésén, három pályázó közül, egyhangúlag segédjegyzőnek választotta.

1934- ben kötött házasságot az Erdélyből menekült Gemenei Finta Albert főjegyző lányával, Jolán tanítónővel.

Vincének a munkájához tartozott az anyakönyvvezetés (születés, házasság, halálozás). Baráti köre a község értelmiségi köréből került ki, vidám kedvű, kellemes, társaságbeli ember volt. Munkáját példásan végezte.

Házasságukból két gyermek született. (Péter 1937 és Vince 1938-ban)

1944. október 6. csaknem végzetes eseményt hozott Dr. Borsi családjánál. A gyomai műút melletti lakás udvarán éri a veszély. A németek egy orosz benzinkocsit kilőnek a ház előtt. A ház porig ég. A család a kert lábában lévő bunkerbe menekül. Minden porig ég, de személyi sérülés nem történt. A bevonuló oroszok a közigazgatást újjászervezték. A szakmai irányítást Dr. Borsi Vincére bízták. Főjegyzőként működött. E rendkívül nehéz években az ő hozzáértő és áldozatos munkája biztosította a község nyugodt vezetését. Az egyetlen nem egyházi iskolának Csejtpusztán, - ahol tanítottam - ő volt az iskolaszék elnöke. Minden jogos és szükséges kérést teljesített, szívéen viselte a tanyai gyermekek eredményes tanulását.

Mindenkivel megtalálta a helyes és célravezető hangot. Mégis 1949-ben (származása miatt!) áthelyezték Gerendásra főjegyzőnek. A „tanácsok” megalakulásakor elvesztette állását. 1950-től az Orosházi Járási Tanácshoz került technikusként. 1951-ben elbocsátották. 46 évesen nyugdíjazták! A megalakuló apparátusban nem volt szükség szakemberre. Egy évnél is tovább teljes létbizonytalanságban, alkalmi munkákból tartotta el családját.

1952 novemberében sikerült elhelyezkednie az Orosházi Városi Kórháznál. Ahol 18 évig dolgozott főkönyvelői, majd gazdaságvezető helyettesi munkakörben oroszlánrésze volt az 1967-ben átadott új kórház berendezésében, amiért miniszteri dicséretben részesítette Dr. Szabó Zoltán miniszter.

1970-ben, 65 éves korában ment végleg nyugdíjba. Egész életének jellemző vonása, - annak ellenére, hogy munkája nehéz és sokféle volt, mindenkor megtalálta a megoldást, mely megnyugtatta lelkiismeretét, de nyugalmat jelentett az érdekelt feleknek is.

Íme, önvallomása:

„Minden ügynél népem (az endrődiek) iránti legnagyobb szeretet vezetett. Nyugodt lelkiismerettel mondhatom, hogy tőlem egyetlen ember sem ment el úgy, hogy lelke háborodott, vagy azért, hogy ügyét el nem intéztem, vagy tanácsot nem adtam, vagy ha már segíteni nem tudtam, de vigasztaló szót megnyugtatóan nem kapott volna.”

Legsúlyosabb sebe az elsőszülött fia halála volt.

Hosszú, békés öregkorát 2001 januárjában fejezte be. Visszatért szülőföldjére, hogy szülei sírjában legyen örök nyugalma, ahová élete párját igaz hűséggel hazavárja, mert így lesz igaz „holtomiglan, holtodiglan, örökké!”

Nem volt különös, csak egyszerű, tiszta és becsületos igaz magyar ember.

Áldassék a neve!